

Alla tycker om sex utom "sexforskaren"

Nej, kvinnor varken lurats eller tvingas ställa upp på sex med män. Kvalificerad forskning visar att både kvinnor och unga flickor har glädje av sex.

Det påpekar Hans Nestius, ordförande i RFSU och redaktör för boktidningen Ottar, och avfärdar Hjärdis Levins nyutkomna bok "Festidkarnas herravälde" som en unikt subjektivt och ensidigt vinklad framställning.

Testidkarnas herravälde heter en just utkommen bok av idéhistorikern Hjärdis Levin. 300 sidor om "sexualmoralens historia" – från 1700-talet till och med 1960-talets sexliberalism. Enligt förordet är HL:s syfte att "för djupa den sexualpolitiska debatten".

Något mer subjektivt och ensidigt vinklat än den här framställningen får man dock leta efter. Allt går ut på att visa att vi karlar är era riktiga svin och våldstinglar som historien igenom förtryckt kvinnorna, på alla områden, och inte minst det sexuella. Och kvinnorna har lurats, tubbats eller med tvång tvingats ställa upp på sexuella handlingar som de haft ingen eller liten glädje av, till exempel det traditionella samlaget.

Vilket skulle bevisas.

Vad är då lämpligare än att göra den franske 1700-talsmarkisen de Sade till bokens centralgestalt – självasste upphovsmannen till begreppet sadism!

Och sedan försöka belägga vilket enormt ideologiskt inflytande den märkliga markisen haft på eftervärlden. Det är i varje fall vad HL försöker sig på. Så här kan det låta:

"Ingen har någonsin argumenterat mer kompromisslöst än Sade för att vi ska ge fria tyglar åt våra destruktiva impulser och övervinna alla betänkligheter för altruism och samvetskval.

--- Det är naturens intentioner, hävdade Sade, att sammansmälta kärlek med grymhet. --- Han inför 'plikten' till sexuell njutning och 'brottet' att motstå driften att våldta, tortera och mörda."

Och så idéhistorikernas poäng längre ner på samma sida: "Den sexualideologi som Freud och Ellis (den senare lika berömd som Freud på sin tid, min anm) skapade är endast en förklaring av Sades modell."

Ja, det står faktiskt så (sid 226).

Mycket har sagts om Sigmund Freud genom åren, men knappast detta tidigare.

Men det är, som sagt, många ler än Freud och Ellis som blir radikalt omvärderade när HL för pennen. Att vår käre August Strindberg hade en klutven kvinnosyn är väl känt, men att hans åsikter "ledde rakt in i nazismen" är nog en nyhet för många.

"Det är bara en gradskillnad och inte en artskillnad mellan Strindbergs kvinnosyn och nazismen", slår HL fast i Expressen (3/5).

Tidigare har jag fått lära mig att de stora sexualupplysarna på 1920- och 1930-talen var kämpande antifascister och att deras frihetliga program gick stick i stäv med nazisternas auktoritära ideologi. Av HL får jag veta att det var precis tvärtom.

På sidan 293 drar HL ihop trådarna under rubriken "Cirkeln är slutet – 1960-talets sexliberalism". Och kan hon göra de Sade till chefsideolog för tidigare generationers "sexliberaler", så är det också konsekvent (om än sakligt uppåt väggarna) att framställa Lars Ullerstam – han med de "erotiska minoriteterna" – som portalfigur i 1960-talsdebatten.

För oss som deltog i den debatten framstod annars Lars Ullerstam och hans bok som ett mycket udda och bisart inlägg i sammanhanget. Självt visste jag inte ens att alla de här sexuella avvikelserna existerade förrän jag läste boken. I HL:s historieskrivning heter det att "man friskförklarade perversiteterna" och att "kravet på fullständig frihet för prostitution" var ett väsentligt krav i debatten.

Vilka "man"? Var inte Lars Ullerstam rätt ensam på den barrikaden? Och önskan att samhället i någon form skulle legalisera prostitutionen minns jag bara från två håll: dels från samme Ullerstam, dels från Jörgen Eriksson (då journalist på Arbetaren, senare på DN).

Nej, det är inte lätt att känna igen sig för en gammal 60-talsliberal:

■ Nästan ingenting om kampen för fri abort, länge den dominerande sexfrågan på 1960-talet.

■ Inte ett ord om opinionen för att kvinnorna antligen måste få bejaka sin egen sexualitet, på sina egna villkor – ett av ledmotiven hos till exempel unglöberalerna.

■ Och kampen för de homosexuella rättigheter – vart tog den vägen hos HL?

Boken avslutas med följande sammanfattande påstående:

"Kvinnor och särskilt unga flickor har betalat och betalar ett alltför högt pris för en 'sexualitet' som oftast är till ringa glädje för dem själva (min kurs) och som i sjället för att inspirera till annan aktivitet, hindrar och hämmar dem i deras fysiska och psykiska utveckling. Detta slags lidande utgör en viktig del i den kulturella sadismen."

Några sidor tidigare talas det om "den ovilja till samlag som historien visar att kvinnor haft".

Här är det alltså inte författarinnan som skildrar sin egen ovilja till samlag (ett ställningstagande som naturligtvis måste respekteras).

Här är det en forskare, en idéhistoriker, som enligt det egna efterordet ägnat "mer än 10 års tänkande och forskning" för att kunna skriva den här boken, som bara påstår rakt av att "kvinnor" och "unga flickor" har "ringa glädje" av sexualitet ihop med män.

Men det är ju inte sant. Det är faktiskt ren lögn. Vilket HL, om hon velat, lätt hade kunnat förvissa sig om genom att referera två stora och omskrivna forskningsrapporter, bara ett par år gamla.

Jag tänker på Anita Hagstads drygt 500 40-åriga kvinnor, varav 72 procent uppger att de "vanligen" får orgasm vid samlag och 25 procent att de "ibland" får det. Och jag tänker på Levin/Helnius 578 tonårsflickor som beskriver sina sexuella erfarenheter med ord som "skönt" (58 procent), "mysigt" (61 procent), "ömt" (61 procent), "mjukt" (53 procent), "spännande" (38 procent). Ord som "snuskigt", "ackligt", "tvungen", "obehagligt" fick bara ett par procent.

(Samma person kunde alltså kryssa för flera ord för att ringa in upplevelsen.)

Hjärdis Levin, naturligtvis känner du som forskare till de här båda omfattande rapporterna? Varför förtiger du dem?

Är det för att resultaten går stick i stäv med dina egna erfarenheter och de teorier som du gett dig tusan på att försöka belägga i din bok?

Hans Nestius